DOMSTOLENS DOM
av den 16 februari 1978 *

Mål 61/77

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren John Temple Lang i egenskap av ombud med delgivningsadress i Luxemburg hos juridiske rådgivaren Mario Cervino, båtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sökande,

stödd av

Nederländerna, företrätt av G. W. Maas Geesteranus, juridisk rådgivare vid utrikesministeriet i egenskap av ombud, biträdd av M. J. Kuiper, departementsråd vid jordbruks- och fiskeriministeriets juridiska avdelning, med delgivningsadress i Luxemburg hos nederländska ambassaden,

intervenient,

mot

Irland, företrätt av Liam J. Lysaght, Chief State Solicitor, i egenskap av ombud, biträdd av R. J. O'Hanlon S.C., och med delgivningsadress i Luxemburg hos irländska ambassaden,

svarande.

Talan avser fastställelse av att Irland genom att införa vissa restriktioner för havsfisket har underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt EEG-fördraget.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden H. Kutscher, avdelningsordförandena M. Sørensen och G. Bosco samt domarna A. M. Donner, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart och A. O'Keeffe,

* Rättegångsspråk : engelska.

generaladvokat: G. Reischl,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom en ansökan av den 13 maj 1977 har kommissionen i enlighet med artikel 169 i EEG-fördraget väckt talan i syfte att få fastställt att Irland genom att tillämpa vissa restriktiva åtgärder på havsfiskeområdet underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt fördraget.

Bakgrunden till tvisten, sambandet med mål 88/77 och de interimistiska åtgärderna

2 Parterna bestrider inte de sakförhållanden som ligger till grund för tvisten.

3 Först bör det erinras om att rådet under sitt möte den 30 oktober 1976 i Haag enades om en resolution, som antogs formellt den 3 november samma år (nedan kallad "Haagresolutionen"). I denna kom man överens om att medlemsstaterna genom gemensamt agerande från och med den 1 januari 1977 skulle utsträcka gränserna för sina fiskezoner till 200 sjömil utanför sina kuster längs Nordsjön och Nordatlanten.

4 I samma resolution fastslog rådet att utnyttjandet av fiskeresurserna i dessa zoner av fiskefartygen från tredje land från och med detta datum skulle regleras genom avtal mellan gemenskapen och berörda tredje länder. Samtidigt antog det principen om gemensamt agerande av medlemsstaterna i det framtida arbetet inom behöriga internationella fiskeriorganisationer.

5 Vidare hänvisade rådet till vissa aspekter i gemenskapens interna system för fiskerifrågor och påpekade särskilt nödvändigheten av att komma fram till gemensamma åtgärder för bevarande av resurserna, utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att i samarbete med kommissionen eventuellt införa lämpliga interimistiska åtgärder i avvaktan på ikraftträdandet av ett gemensamt regelverk (bilaga VI till resolutionen).

6 Rådet förklarade vidare inom ramen för samma resolution att det hade för avsikt att tillämpa bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken så att en fortsatt progressiv utveckling av den irländska fiskerinäringen säkerställs.

7 Rådet tog därefter på nytt upp diskussionen om inrättandet av ett gemenskapssystem för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna på grundval av ett förslag till förordning som kommissionen hade förelagt rådet redan den 8 oktober 1976 (EGT nr C 255, s. 3, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

8 På grund av de uppkomna svårigheterna lade kommissionen den 3 december 1976 fram ett förslag som begränsade sig till införandet av interimistiska åtgärder, vilket den därefter ändrade flera gånger för att ta hänsyn till de skilda åsikter som framförts i rådet.

9 Det kan noteras att den irländska regeringen tog aktiv del i rådets arbete i denna fråga och den 13 december 1976 lade fram ytterligare förslag för att komplettera de planerade bevarandeåtgärderna.

10 Dessa förslag innehöll en rad bestämmelser som till exempel uteslutandet av fabriksfartyg, fastställandet av särskilda skyddszoner för vissa arter, förbud mot vissa fiskemetoder och utestängning av fiskefartyg med en längd av över 85 fot eller en maskinstyrka på 1 000 bhk inom ett område på 20 sjömil från kusten.

11 Under denna fas i förhandlingarna fäste den irländska delegationen flera gånger rådets uppmärksamhet på behovet av att snabbt vidta bevarandeåtgärder och klargjorde att Irland, om inte ett avtal snart kom till stånd skulle se sig tvingat att handla ensidigt.

12 Denna varning upprepades med viss kraft under rådets möte den 8 och 9 februari 1977 – utan resultat – varpå kommissionen i meddelande av den 11 februari 1977 riktade den irländska regeringens uppmärksamhet på att Haagresolutionen föreskriver att en medlemsstat inte får anta bevarandeåtgärder förrän den rådfrågat kommissionen och inhämtat dennas godkännande, med tillägget att diskussionerna i rådet inte kan ersätta detta förfarande.

13 I en skrivelse daterad den 14 februari 1977 meddelade den irländske utrikesministern kommissionen, efter att ha hänvisat till de förslag som hans land lagt fram den 13 december 1976, att regeringen tyvärr hade beslutat att den inte längre kunde skjuta upp detta ärende och att den nu måste vidta ensidiga interimistiska bevarandeåtgärder, och tillade efter en kort redogörelse för

huvudinnehållet i de beslutade åtgärderna att de förordningar som skulle sätta dem i kraft skulle utfärdas av fiskeriministern följande dag, den 15 februari.

14 I själva verket var det den 16 februari 1977 som den irländske fiskeriministern utfärdade två förordningar, varav den första, "Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order, 1977" förbjuder tillträde för fiskefartyg liksom all annan fiskeverksamhet inom ett havsområde som ligger i irländska statens exklusiva fiskezon söder om lat. 56° 30' N, öster om long. 12° V och norr om lat. 50° 30' N. Den andra förordningen, "Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) (No 2) Order, 1977" undantar från det förbudet alla havsfiskefartyg med en registrerad längd av högst 33 m eller med en total maskinstyrka på högst 1 100 bhk (Dessa förordningar kallas nedan "de irländska åtgärderna").

15 Efter ett snabbinkallat möte med företrädarna för såväl den irländska regeringen som övriga berörda medlemsstaters regeringar tog kommissionen i skrivelse av den 22 februari 1977 bestämt avstånd från de irländska åtgärderna och anmodade regeringen att inställa dem i avvaktan på utgången av de förestående förhandlingarna i rådet, som vid den tidpunkten ingav förhoppningar om en snar lösning.

16 Under mötet den 25 mars 1977 stod det klart att det faktiskt förelåg en stor enighet bland rådets medlemmar, inbegripet Irland, angående kommissionens senaste förslag, men att ett beslut inte kunde fattas vid detta tillfälle på grund av det motstånd som en av medlemsstaterna gav uttryck för.

17 Efter detta bakslag meddelade den irländska regeringen i skrivelse av den 4 april 1977 kommissionen att förordningarna av den 16 februari 1977 skulle träda i kraft den 10 april 1977.

18 Efter denna ensidiga åtgärd av Irland inledde kommissionen det förfarande som avses i artikel 169, vilket ledde till att ärendet fördes vidare till domstolen.

Samband med mål 88/77

19 Genom beslut av den 7 juli 1977 har District Court i staden Corks domkrets (Irland), i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget fört vissa frågor vidare till domstolen i samband med ett åtal mot befälhavarna på vissa nederländska

trålare, som anklagades för att ha överträtt förbuden i förordningarna av den 16 februari 1977, för att domstolen skall kunna pröva dessa åtgärders förenlighet med gemenskapsrätten.

20 Inom ramen för detta mål, som registrerats under nr 88/77, har parterna i målet vid den nationella domstolen, den franska och den nederländska regeringen samt kommissionen inkommit med yttranden.

21 Även om de frågor som har prövats inom ramen för mål 88/77 i huvudsak är desamma som de rättsliga frågor som förts fram under den här rättegången, så har ändå de tilltalade i brottmålet vid District Court i Cork, samt den franska regeringen, framfört vissa argument som bör tas i betraktande i det här målet, så att en fullständig prövning av tvisten kan ske ur alla dess aspekter.

22 Genom detta förfarande tas parternas rättigheter tillvara, eftersom alla parter som deltar i detta förfarande även deltagit i mål 88/77.

Interimistiska åtgärder

23 Slutligen bör det erinras om att kommissionen när den lämnade in sin ansökan enligt artikel 169 i EEG-fördraget anmodade domstolen att enligt artikel 186 i fördraget och artikel 83 i rättegångsreglerna föreskriva interimistiska åtgärder och beordra den irländska regeringen att inställa de omtvistade åtgärderna till dess att domstolen meddelat dom i målet.

24 Domstolen efterkom denna begäran genom successiva beslut av den 22 maj, 21 juni och 13 juli 1977 (Rec. 1977, s. 937 och 1411). I det sista beordrades Irland att senast den 18 juli 1977 inställa de omtvistade åtgärderna.

25 Den irländska regeringen har meddelat att den efter att ha gett de behöriga myndigheterna nödvändiga instruktioner har avstått från att verkställa de omtvistade åtgärderna från och med den dag som angavs i domstolens beslut, och att den inte har behövt vidta ytterligare åtgärder, eftersom beslutet "vunnit laga kraft i Irland" från och med den i beslutet fastställda ikraftträdandedagen, och "att det därmed i enlighet med sin lydelse upphävt de två Sea Fisheries Orders från och med den dagen".

26 Enligt de förklaringar som getts följer detta av den irländska författningen och av "European Communities Act" av 1972, som ger gemenskapsrätten –

inbegripet domar och beslut av domstolen – företräde framför Irlands inhemska lagstiftning.

27 Kommissionen har inte rest några invändningar mot denna ståndpunkt som tidigare meddelats den.

Tillämplig rätt

28 Fisket faller liksom all annan ekonomisk verksamhet under EEG-fördraget. Enligt artikel 38 i fördraget ingår det i jordbruket och omfattas därför av den gemensamma politik som förutses i den artikeln.

29 De första bestämmelserna om fiskefrågor antogs inom ramen för två förordningar från rådet, nämligen förordning nr 2141/70 av den 20 oktober 1970 om upprättande av en gemensam strukturpolitik inom fiskerisektorn, grundad på artiklarna 7, 42, 43 och 235 i EEG-fördraget (EGT nr L 236, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) och förordning nr 2142/70 av samma datum om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter, grundad på artiklarna 42 och 43 i fördraget (EGT nr L 236, s. 5, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

30 Artiklarna 98–103 i anslutningsakten medförde vissa tillägg till det system som sålunda inrättats och bildade tillsammans det tredje kapitlet under avdelning II om jordbruket.

31 Bland dessa bestämmelser måste särskild uppmärksamhet ägnas artikel 102, som lyder: "Rådet skall senast från och med det sjätte året efter anslutningen på förslag från kommissionen fastställa villkoren för fisket i syfte att se till att fiskevattnen skyddas och att havets biologiska resurser bevaras."

32 Efter utvidgningen av gemenskapen togs bestämmelserna om fisket åter upp i två av rådets förordningar, baserade på samma grunder som tidigare förordningar och på anslutningsakten, nämligen förordning (EEG) nr 100/76 av den 19 januari 1976 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter (EGT nr L 20, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) och förordning (EEG) nr 101/76 av samma datum om fastställande av en gemensam strukturpolitik för fiskerinäringen (EGT nr L 20, s. 19, fransk version; svensk specialutgåva, del 04, volym 01).

33 Artikel 1 i sistnämnda förordning lyder:

"I syfte att främja en harmonisk och jämn utveckling av fiskerinäringen inom ekonomin som helhet och uppmuntra en rationell användning av de biologiska resurserna i havet och de inre vattnen, skall gemensamma regler för havsfiske fastställas och beslut fattas om särskilda åtgärder för lämpliga aktioner och samordning av medlemsstaternas strukturpolitik för fiskerinäringen."

34 Artikel 2.1 lyder:

"De regler som medlemsstaterna tillämpar för fiske i de havsområden som lyder under deras suveränitet eller ligger under deras jurisdiktion skall inte leda till skillnader i behandlingen av andra medlemsstater.

Medlemsstaterna skall särskilt säkerställa att alla fiskefartyg som för en medlemsstats flagg och är registerade inom gemenskapens territorium får lika villkor när det gäller tillträde till och utnyttjande av de fiskeområden som anges i föregående stycke."

35 Slutligen föreskrivs i artikel 4 i samma förordning:

"När det finns risk för överfiske i någon medlemsstat av vissa bestämda fiskbestånd i de havsområden som avses i artikel 2 får rådet, i enlighet med förfarandet i artikel 43.2 i fördraget, på kommissionens förslag besluta om sådana åtgärder som är nödvändiga för att bevara fiskbestånden.

Dessa åtgärder får särskilt omfatta restriktioner vad gäller fångst av vissa arter, fångstområden, fiskesäsonger, fiskemetoder och fiskeredskap."

36 Det särskilda problemet med bevarande av resurserna återupptogs av rådet på förslag från kommissionen inom ramen för den ovan nämnda Haagresolutionen, som antogs med sikte på den gemensamma utvidgningen av fiskezonen till 200 sjömil utanför Nordsjöns och Nordatlantens kuster.

37 Det framgår av bilaga VI till denna resolution att rådet vid detta tillfälle instämde i ett uttalande av kommissionen med följande lydelse:

"I väntan på att de gemenskapsåtgärder för bevarande av resurserna som för närvarande är under utarbetande skall börja tillämpas får medlemsstaterna inte vidta några ensidiga åtgärder för bevarande av resurserna.

Om man emellertid inom de internationella fiskerikommissionerna inte skulle nå någon överenskommelse för år 1977, och man följaktligen därefter inte omgående kan anta autonoma gemenskapsåtgärder, får medlemsstaterna som en skyddsåtgärd och på ett icke diskriminerande sätt vidta lämpliga åtgärder för att skydda de resurser som finns i fiskezonen utanför deras kuster.

Innan dessa åtgärder vidtas skall den berörda medlemsstaten inhämta kommissionens godkännande, och denna skall rådfrågas under alla stadier av dessa förfaranden.

Sådana eventuella åtgärder föregriper inte de riktlinjer som skall antas för genomförandet av gemenskapsbestämmelserna om bevarande av resurserna."

38 Den irländska regeringen har rest invändningar mot det geografiska tillämpningsområdet för förordning (EEG) nr 101/76.

39 Den irländska regeringen har hänvisat till artikel 2.3 i förordning (EEG) nr 101/76, som lyder: "Med havsområden avses i denna artikel dem som betecknas som sådana i den gällande lagstiftningen i varje medlemsstat", och anför att denna förordning bara skulle gälla för de irländska havsområdena så som de var avgränsade när denna förordning trädde i kraft, innan fiskezonerna utvidgades den 1 januari 1977.

40 Detta skulle innebära att bestämmelserna i denna förordning inte är tillämpliga på det havsområde som omfattas av de omtvistade åtgärderna och att endast en lämplig ändring av förordning (EEG) nr 101/76 skulle kunna utsträcka denna till att omfatta ifrågavarande havsområde.

41 Kommissionen har betecknat denna invändning som "överraskande" och anser att den strider mot den tolkning som man bör göra av texten såväl i artikel 100–103 i anslutningsakten som av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 101/76, och att den är oförenlig med den hållning som den irländska regeringen intog under utarbetandet inom rådet av Haagresolutionen och av ett antal förordningar på området.

42 Kommissionen har återigen riktat uppmärksamheten på det faktum att den irländska regeringens tolkning av hänvisningen i artikel 2.3 i förordning (EEG) nr 101/76 skulle medföra att tillämpningsområdet för den gemensamma strukturpolitiken för fiskerinäringen begränsades till en liten del av de havsområden som ligger under medlemsstaternas jurisdiktion, och att rådet hindrades från att införa bevarandeåtgärder som är tillämpliga utanför den

gamla gränsen om 12 sjömil.

43 Den nederländska regeringen har i det sammanhanget framhållit att det geografiska tillämpningsområdet för gemenskapsrättens bestämmelser definieras som medlemsstaternas samlade europeiska områden och att alla ändringar som en medlemsstat gör i utsträckningen av området för sin jurisdiktion samtidigt innebär en ändring av den gemensamma marknadens gränser.

44 Enligt den nederländska regeringen är detta den grundläggande tanken i artikel 2.3 i förordning (EEG) nr 101/76, som gäller för de havsområden som enligt en medlemsstats lagstiftning ligger under dess jurisdiktion, oavsett dagen för lagens ikraftträdande.

45 För att fastställa det geografiska tillämpningsområdet för förordning (EEG) nr 101/76 måste dess bestämmelser tolkas i ljuset av det rättsliga sammanhang inom vilket förordningen tillkommit, med avseende på såväl föremålet som syftet.

46 Förordningar har i sin egenskap av institutionella rättsakter som grundar sig på fördraget, i princip samma geografiska tillämpningsområde som själva fördraget.

47 Artikel 2.3 i förordning (EEG) nr 100/76 skall därför förstås så, att den hänvisar till de vid varje given tidpunkt gällande gränserna för hela gemenskapsrättens tillämpningsområde.

48 Hänvisningen i denna bestämmelse till "den gällande lagstiftningen" i de olika medlemsstaterna för avgränsningen av de havsområden som lyder under deras suveränitet eller jurisdiktion skall förstås så att den avser de lagar som gäller vid vilken tidpunkt som helst under ifrågavarande förordnings giltighetstid.

49 Denna tolkning är den enda som är förenlig med förordningens föremål och syfte, som är att införa ett gemensamt system för fisket över hela det havsområde som tillhör medlemsstaterna.

50 Härav följer att varje utvidgning av ifrågavarande havsområden automatiskt medför samma utvidgning av förordningens tillämpningsområde.

51 Den irländska regeringens tolkning av artikel 2.3 i förordning nr 101/76 kan följaktligen inte godtas.

Saken

52 Alla parter i de båda förfarandena har medgivit att det vid tidpunkten för de omtvistade åtgärderna var nödvändigt att skyndsamt införa åtgärder för bevarande av fiskeresurserna i de farvatten som ligger under Irlands jurisdiktion.

53 Det har inte heller bestritts att behovet kvarstod, trots en avsevärd minskning av vissa tredje länders fångster, i det berörda havsområdet till följd av utvidgningen av fiskezonen den 1 januari 1977 och de bestämmelser som antagits av gemenskapen.

54 Tvisten inskränker sig följaktligen till fyra grupper av grunder, som framställts med olika eftertryck av parterna i båda rättegångarna, och som gäller

— Irlands behörighet,

— den irländska regeringens åtgärder i föreliggande fall,

— frågan om de irländska åtgärderna kan anses som egentliga bevarandeåtgärder,

— frågan om Irland vid införandet av dessa åtgärder har brutit mot diskrimineringsförbudet i artikel 7 i fördraget och i förordning (EEG) nr 101/76.

55 I första hand bör man undersöka frågan om behörighet, som alla andra grunder är beroende av, och däribland frågan om överträdelse av diskrimineringsförbudet.

Den irländska statens behörighet

56 De tilltalade i det mål vid den nationella domstolen som ligger till grund för mål 88/77 har bestritt den irländska statens behörighet att vidta bevarandeåtgärder på det nationella planet, eftersom sådana åtgärder enligt deras åsikt numera faller under gemenskapens behörighet.

57 Som stöd för detta påstående har de särskilt åberopat artikel 102 i anslut-

ningsakten, som förbehåller gemenskapsinstitutionerna behörigheten att fastställa villkoren för fisket i syfte att se till att fiskevattnen skyddas och att havets biologiska resurser bevaras, förordningarna (EEG) nr 100/76 och 101/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter och den gemensamma strukturpolitiken för fiskerinäringen samt Haagresolutionen, såtillvida som den förutser en utvidgning av fiskezonerna "genom ett gemensamt agerande".

58 De har vidare gjort gällande att domstolens dom av den 14 juli 1976 i de förenade målen 3, 4 och 6/76, Kramer m. fl. (Rec., s. 1279) inte strider mot denna uppfattning, eftersom den domen godtog en behörighet för medlemsstaterna på detta område endast på grund av tidigare ingångna internationella åtaganden.

59 Den franska regeringen å sin sida har i sin inlaga i mål 88/77 understrukit att fiskeripolitiken är en gemenskapsangelägenhet, vilket framgår såväl av artikel 38.1 i EEG-fördraget som av de efterföljande förordningarna, och att detta rättsläge, särskilt i fråga om bevarandeåtgärder, har bekräftats genom artikel 102 i anslutningsakten och genom Haagresolutionen.

60 Denna uppfattning har enligt den franska regeringen också bekräftats genom domstolens dom i Kramermålet.

61 Behörigheten att införa permanenta regler för fiskeverksamheten skulle därmed tillkomma gemenskapen som sådan, och skulle enligt domstolens fasta rättspraxis, så som den särskilt uttrycks i punkt 31 i domskälen till domen av den 31 mars 1971 i mål 22/70, kommissionen mot rådet (Rec., s. 263), ha exklusiv karaktär.

62 Den franska regeringen har av denna ståndpunkt dragit den slutsatsen att alla ensidiga åtgärder av medlemsstaterna på detta område strider mot gemenskapsrätten från det ögonblick som gemenskapen utövar sin behörighet fullt ut, eller vid utgången av den övergångstid som föreskrivs i artikel 102 i anslutningsakten.

63 Gemenskapen har således, som domstolen fastställt i Kramerdomen av den 14 juli 1976, behörighet att vidta bevarandeåtgärder, såväl autonomt som i form av åtaganden som avtalats med tredje land eller inom ramen för internationella organisationer.

64 I den utsträckning som denna behörighet har utövats av gemenskapen

utesluter de bestämmelser som denna antagit alla motstridiga bestämmelser från medlemsstaterna.

65 Så länge som den i artikel 102 i anslutningsakten föreskrivna övergångstiden inte har löpt ut och gemenskapen inte tillfullo utövat sin befogenhet på området är det däremot tillåtet för medlemsstaterna att på det nationella planet vidta lämpliga bevarandeåtgärder utan att det påverkar den samarbetsskyldighet som fördraget ålägger dem, särskilt i artikel 5.

66 Det var således med rätta som rådet i bilaga VI till Haagresolutionen, efter att ha påpekat att medlemsstaterna i princip inte fick vidta ensidiga bevarandeåtgärder i avvaktan på att gemenskapsåtgärderna infördes, medgav att sådana åtgärder fick vidtas under en övergångstid om gemenskapsåtgärderna inte vidtagits i rätt tid.

67 Det står därför klart att Irland inför rådets passivitet och omöjligheten att nå en samförståndslösning inom rådet, hade rätt att vidta bevarandeåtgärder för de marina farvattnen inom sin jurisdiktion, förutsatt att de var förenliga med gemenskapsrättens bestämmelser.

68 Den invändning som gjordes i mål 88/77 mot den irländska statens behörighet vid ifrågavarande tidpunkt måste tillbakavisas.

Diskriminerande karaktär hos de irländska åtgärderna

69 Kommissionen har gjort gällande att de irländska åtgärderna, trots att de baseras på synbarligen objektiva kriterier som till exempel fiskefartygens dimension och maskinstyrka, i dubbel mening är diskriminerande.

70 Det har enligt kommissionen visat sig att det knappast finns några fartyg i den irländska fiskeflottan som överskrider gränserna i de omtvistade förordningarna, förutom två fartyg av vilka det ena med säkerhet aldrig har fiskat i det förbjudna området, medan åtgärden däremot slår hårt mot vissa andra medlemsstaters fiskeflottor, särskilt Frankrikes och Nederländernas.

71 Vidare skulle dessa åtgärder medföra skillnader i behandlingen av medlemsstaterna genom att den nederländska fiskeflottan, som särskilt består av stora fartyg, nästan helt utestängts från ifrågavarande farvatten. Samma sak gäller den franska fiskeflottan, fastän i mindre grad, medan däremot den

brittiska fiskeflottan på grund av sin sammansättning helt förskonats.

72 Genom dessa åtgärder skulle Irland således ha brutit mot det allmänna diskrimineringsförbudet i artikel 7 i EEG-fördraget och mot bestämmelserna i artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 101/76, som det hänvisas till i bilaga VI till Haagresolutionen.

73 Denna kritik har stötts av den franska och den nederländska regeringen, som anser att en av de viktigaste grundvalarna för den gemensamma fiskeripolitiken på detta sätt har angripits.

74 De tilltalade i det mål vid den nationella domstolen som ligger till grund för mål 88/77 har framfört samma argument och understrukit att de irländska åtgärderna genom valet av ett kriterium som är grundat på fartygens dimension och maskinstyrka diskriminerar stora fartyg och därigenom upphäver de fördelar med stordrift som moderniseringen av den nederländska fiskeflottan medfört.

75 Den irländska regeringen har å sin sida fäst uppmärksamheten på det faktum att de kritiserade åtgärderna grundas på tekniska kriterier som inte har något som helst att göra med fartygens nationalitet.

76 De ojämnt drabbande effekterna av dessa åtgärder skulle således vara en oundviklig följd av sammansättningen av de olika berörda nationella flottorna och inte av det antagna kriteriet, som därför inte kan betecknas som diskriminerande.

77 Den irländska regeringen anser att de fördelar som de irländska fiskarna kan dra av de vidtagna åtgärderna är berättigade, eftersom gemenskapen själv upprepade gånger, och även i Haagresolutionen, har erkänt behovet av att stimulera tillväxten och fiskerinäringen i Irland.

78 Enligt vad domstolen har haft tillfälle att förklara i andra sammanhang, särskilt i dom av den 12 februari 1974 i målet 152/73, Sotgiu mot Deutsche Bundespost (Rec. 1974, s. 153), förbjuder den regel om likabehandling som fastställs i gemenskapsrätten inte bara öppen diskriminering grundad på nationalitet, utan även all förtäckt diskriminering, som genom tillämpning av andra åtskillnadskriterier i praktiken leder till samma resultat.

79 Detta är otvivelaktigt fallet med de kriterier som tillämpats i de omtvistade åtgärderna, där effekterna blir att en stor del av fiskeflottorna från andra

medlemsstater, som traditionellt har fiskat i dessa områden, utestängs från de irländska farvattnen, medan däremot genom samma åtgärder ingen motsvarande förpliktelse åläggs de egna medborgarna.

80 Dessa åtgärder strider följaktligen både mot artikel 7 i EEG-fördraget, som förbjuder all diskriminering på grund av nationalitet, och artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 101/76, enligt vilken de olika medlemsstaternas system för fiske i de havsvatten som lyder under deras suveränitet eller jurisdiktion inte får leda till skillnader i behandlingen av andra medlemsstater.

Andra grunder

81 Kommissionen har vidare med stöd av den franska och den nederländska regeringen hävdat att de irländska åtgärderna inte kan anses som egentliga bevarandeåtgärder.

82 Det är inte nödvändigt att avgöra denna fråga, eftersom de irländska åtgärdernas diskriminerande karaktär har kunnat fastslås på grundval av föregående överväganden.

83 Under rättegången har en del kritik framförts mot den irländska regeringens handlingssätt och de negativa effekter som detta medfört, såväl för genomförandet av en gemensam fiskeripolitik som för försvaret av gemenskapens intressen i förhandlingarna med tredje land.

84 Den sistnämnda punkten har särskilt framhållits av kommissionen, som gjort de irländska åtgärdernas påverkan på förhandlingarna med tredje land till en särskild grund för talan.

85 Med hänsyn till ovanstående slutsatser är det inte nödvändigt att ta ställning till alla dessa klagomål.

86 I detta sammanhang är det tillräckligt att hänvisa till de bedömningar som domstolen gjort i skälen till sitt beslut av den 22 maj 1977.

87 Av ovanstående framgår att även om Irland i avsaknad av lämpliga bestämmelser på gemenskapsnivå obestridligen hade behörighet att vidta interimistiska bevarandeåtgärder i de havsområden som ligger under dess jurisdiktion, måste det fastslås att Irland på grund av den diskriminerande

karaktären hos de åtgärder som infördes genom fiskeriministeriets förordning av den 16 februari 1977 har underlåtit att uppfylla de förpliktelser som åligger staten enligt fördraget, särskilt artikel 7 i EEG-fördraget och artikel 2 i förordning nr 101/76.

Rättegångskostnader

88 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

89 Svaranden har tappat målet.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande:

1) **Genom att sätta i kraft fiskeriministeriets förordningar av den 16 februari 1977, "Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order, 1977", och "Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) (No 2) Order, 1977" har Irland underlåtit att uppfylla de förpliktelser som åvilar denna stat enligt fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.**

2) **Irland skall ersätta rättegångskostnaderna i målet, inklusive kostnaderna för det interimistiska förfarandet.**

Kutscher Sørensen Bosco

Donner Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 februari 1978.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

H. Kutscher
Ordförande